

4T'nin Ayak Sesleri

İçeriği Yazan: [Mechulyolcu](#) [1] Zaman: Per, 15/11/2012 - 14:54

Yazar: Halit DURUCAN

Yazının Yazıldığı Tarih: 14.11.2012

Türkiye'yi her fırsatta köşeye sıkıştırmayı marifet zanneden zavallı Ermeniler; gerek Azeri soydaşlarımıza ve gerekse Anadolu insanına uyguladıkları vahşeti uluslararası platformda şeytanca manevralarla kamufle etmeyi başarmışlardır. Yıllar boyu Türklere vahşice saldıran bu Ermeniler kimdir, nereden gelmişler ve neden Türk Milleti'ne düşman olmuşlardır? Kısaca bu sorulara cevap verdikten sonra asıl konumuz olan Ermenilerin Türk insanına uyguladığı zulümlere ve sonrasına değineceğiz.

Ermeniler, Osmanlı döneminde Adana ile Kafkasya arasında kalan bölgede dağınık bir halde, azınlık olarak yaşıyorlardı. Nuh Peygamber'in torunu olduklarına inanan bu Ermeni topluluğu; M.Ö.6. yüzyılda Balkanlardan Anadolu'ya gelmiş, Trak-Frik kökenli bir kavmin uzantısıdır. Ermeniler sırayla; M.Ö.66 yılında Romalıların, M.Ö.331 yılında Makedonya'nın, M.Ö. 521 yılında İranlıların, M.Ö.642 yılında da Emevilerin emri altında yaşamışlardır.

Osmanlı İmparatorluğu'nun çökme döneminde, Avrupalı Türk düşmanları, Türk milletini yeryüzünden kazımak amacıyla Osmanlı topraklarında yaşayan etnik kökenli milletlere milliyetçilik şuuru aşılama başlamıştır. Bu çalışmaları o kadar muntazam ve dikkatli olmuştur ki; Osmanlı topraklarında bir anda ayaklanmalar meydana gelmiş; her etnik millet ayrı ayrı toprak istemeye başlamıştır. Bunların başında Ermeniler geliyordu. Taşnaklar, hem Bab-ı Ali baskınında, hem Rusların desteğiyle Sultan Abdülhamit Han'a suikast girişiminde bulunmuşlar, hem de Osmanlı Bankası'nın basılmasında önemli rol oynamışlardır.

Osmanlının sadık milleti olarak tarihteki yerini alan Ermeniler, 1877-1878 yılında patlak veren ve tarihe 93 Harbi olarak geçen bu savaşta ilk kez Osmanlıya saldırarak hainliklerini belgelemişlerdir. Rusların tuzağına düşerek onların amaçlarına hizmet eden Ermenileri tarih hiçbir zaman affetmeyecektir.

Dönemin iktidarı İttihat ve Terakki Cemiyeti, Ermenilerin işgal kuvvetleriyle birlikte ihanet peşinde olduğunu görmüş, Osmanlıya saldıran ve saldırması muhtemel Ermenileri bir araya topladıktan sonra Suriye'ye ve Lübnan'a sürgün etmiştir. Ne acıdır ki; bu göç esnasında savaş şartları, asayişsizlik ve salgın hastalıklar sebebiyle pek çok Ermeni'nin yanı sıra; yolculuk boyunca onların ihtiyaçlarıyla ilgilenen ve onları koruyan pek çok Osmanlı askeride hayatını kaybetmiştir.

Ermeniler, Osmanlıya karşı düşmanca davranmanın cezasını Divanı Harp'te kurşunlanarak ödemek durumunda kalacaklarını biliyorlardı; ancak Türk-İslam adaleti onlar için ders niteliğinde tecelli etmiş; vatan haini olmaları göz ardı edilerek, işledikleri bu ağır suçun cezasını sadece tehcir edilmek suretiyle çekmişlerdir.

1915 yılında meydana gelen bu hadiseler sonrasında Ermeniler, sürgün edildikleri toprakların kendilerine ait olduğunu ileri sürüp; Türk ve İslam düşmanı Avrupa devletleri üzerinde teşkilatlanıp, davalarını uluslararası platformda sürdürmeye başlamışlardır. Pek çok Avrupa devletinde azınlık olsa da varlıklarını sürdüren Ermeniler, bu ülkelerde varlıklarını kabul ettirmiş; bu ülkelerin parlamentolarında da sözlerini geçirebilecek noktaya ulaşmışlardır.

Ermeniler; 1906-1922 yılları arasında Anadolu'nun pek çok ilinde, köyünde ve mezrasında yaşayan savunmasız Türk insanına saldırarak katletmiştir. Bu bakımdan; bu tarihi vahşeti ne tarih sırasına göre, ne il ve köy bazında burada tek tek anlatma imkânım yok; çünkü bunları yazmaya kalksam başlı başına bir kitap olur. O bakımdan konuyu ana hatlarıyla açıklamak zorundayım. Ermeni-Rum ortak yapımı bu katliamlarda hayatını kaybeden soydaşlarımızın toplamı 523.105'tir. Bu rakam

ürkütücü bir rakamdır ve vahşetin boyutlarını tüm çıplaklığıyla ortaya koymaktadır.

Ermeniler, savunmasız Türk İnsanı'na zulüm yapıp, katlederken Türkler ne yapıyordu? Kadınlarımızı, kızlarımızı telef eden bu soysuz Ermeni Çetelerinden intikam almaya mı kalkışmış, yoksa onlara insanlığın ne demek olduğunu mu öğretmeye çalışmışız? Buyurun birlikte devam edelim.

Bilindiği gibi, harp yıllarında eli silah tutan Türk erkekleri cephede düşmanlara karşı savaşıyordu. Hal böyle iken; cephe gerisinde sadece kadın, çocuk ve yaşlı insanlarımızla, sakat, hasta ve yaralı insanlarımız kalmıştı. Ermeni ve Rum çeteleri, Türklerin bu savunmasız durumundan faydalanarak Türk köylerine saldırılar düzenleyerek kendilerine yakışan o çirkin zulümlere ve işkencelere başvurmuşlardır. Türk insanının en önemli değeri olan iffetini zorla sökü� alan Ermeni ve Rum soysuzları, Müslüman Türk Halkı'na akla ve hayale gelmeyecek işkenceleri ve zulümleri reva görürken; Osmanlı Devleti, mütareke sonrasında evlerine dönen askerlerinin Ermenilerden intikam almamaları için gerekli tüm tedbirleri almış bulunuyordu. Osmanlılar, Ermeni-Rum ortak yapımı soykırım ve zulüm hareketlerine, zulümle ve tecavüzle karşılık vermemiş ve intikam peşine düşmemiştir. Türk Devleti, böyle davranmakla insanlarına kin ve nefret aşılamamıştır. Bu erdemli davranışı bir Osmanlı belgesi ile perçinleyelim: "Müslümanlarla gayri Müslimler arasında niza, münafet; yani nefret ve hilaf-ı kanun ahval vukuuna fırsat verilmemesi.." konusunda Osmanlı Devleti'nin kamu görevlilerine özel bir çaba göstermelerini sağlayan emri kanun şeklinde ortaya koyduğunu görüyoruz. Bu insani belgenin yanına bir belge daha ekleyerek, Türk insanının ders niteliğindeki bu insani yönünü bir kez daha perçinleyelim.

Ermeni ve Rumlar, Anadolu'nun çeşitli bölgelerinde Müslümanlara ait evleri basıp talan ederken; aynı günlerde Osmanlı Hükümeti, Ermenilerin işe giderleri için Merkez'den Anadolu'ya havale göndererek aciz Ermenilere sahip çıkılmasını emrediyordu. Ayrıca; parası olmayan Ermenilere harcırah verilmesi için valiliklere talimatlar gönderiyordu. Hâlbuki aynı günlerde Osmanlı Devleti, Belediye memurlarının maaşlarının verilmesine imkân olmadığını ilan ediyordu. Yine aynı dönemlerde Beş-altı aydan beri maaşını alamamış çok sayıda Türk memur mağdur halde yaşam mücadelesi vermek zorunda kalmıştı.

Bu konular Osmanlı Devleti için çok hassas konulardı. Harp boyunca evlerinden ayrı kalan Ermeni ve Rumlar, Osmanlı Hükümeti tarafından büyük bir güvenlik çemberi içinde evlerine ve yurtlarına bırakıldı. Ermeniler ve Rumlar, tüm mallarını teslim aldılar. Aldıkları karşılığında "mallarımın hepsini eksiksiz teslim aldım" şeklinde bir de kâğıt imzaladılar.

Ermeniler, tehcir edildikleri tarihten itibaren Osmanlı Dönemi'nde yaşadıkları Türk Toprakları'nın kendilerine ait olduğunu iddia edip, tekrar o toprakların kendilerine verilmesini istiyorlar. İsteklerine ulaşabilmek için pek çok devletin desteğini alan Ermeniler, Avrupa patentli bir yalana sarıldılar. Yalanın adı "Ermeni Soykırımıdır." Sözde iddiaların doğruluğunu kanıtlamak için Avrupa'nın pek çok ülkesinde lobiler oluşturup, Türkiye aleyhinde propagandalar yaptılar ve bu çalışmaları maalesef başarılı oldu. İşte, Ermenilerin hangi ülkeler üzerinde teşkilatlanıp toprak talebinde bulunduğuna dair kısa bilgiler.

a-) Ermenilerin Fransa Çalışmaları:

Ermenilerin Fransa'daki nüfusu yaklaşık 350.000'dir. Burada sistemli ve maksatlı çalışmaları sayesinde Fransa'ya Türk soykırımını resmen kabul ettirmişlerdir. Fransa Devleti'nin de desteğini alan Ermeni Gençlik Hareketi, organize bir şekilde faaliyet göstererek Türk düşmanlığını tüm Ermeniler arasında yaymanın gayreti ve gafleti içine sürüklenmişlerdir. Fransa Hükümeti, Türklerin soykırım yapmadığını ileri sürenleri hapis ve para cezasına çarptırmakla tehdit etmiş, 1. Dünya Savaşı'nda Fransız Ordusu'nda lejyonier olarak savaşmış Ermenilere böylece vefa borcunu ödemiş, Ermeniler lehine yeni kararlar çıkararak Ermenilerle dirsek temasına geçmiş ve Türk düşmanlığını tırmandırmıştır.

b-) Ermenilerin Almanya Çalışması:

Almanya'da yaşayan Ermenilerin nüfusu yaklaşık 20.000 civarındadır. Ülkedeki ağırlıkları ise %20 oranındadır. Diasporanın faaliyetlerini Alman-Ermeni Komitesi tayin etmektedir. Bu komitenin olağanüstü çabaları sonucunda Almanya, 2005 yılında Türklerin Ermenilere soykırım yaptığını

resmen kabul etmiştir. Alman Hükümeti'nin bu kalles tavrı bununla da sınırlı kalmamış; Türk düşmanlığını ders olarak okullara taşımıştır.

c-) Ermenilerin İngiltere Çalışması:

Ermenilerin bu ülkedeki nüfusu 15.000 kadardır. Ülke nüfusunun %10'luk kısmını teşkil etmektedir. İngiltere kamuoyunda belirli bir yer edinmiş olmalarına rağmen, İngiltere'ye sözde soykırım iddialarını kabul ettirememişlerdir. Bir Avrupa Devletinin sözde soykırımı tanımamış olması aslında garipsenecek bir durumdur. Ancak işin aslına bakıldığında; İngiltere ile Türkiye'nin ilişkilerinin soykırım iddialarından daha öncelikli bir konu olduğunu görebiliriz. Mesela; ABD, Türkiye'yi ve petrol yatağı Azerbaycan'ı gözden çıkarmaya nasıl cesaret edemiyorsa; İngiltere de Türkiye ile olan ilişkilerinin zarar görmesini asla göze alamamıştır.

Ermeni Diasporası; 1915 tarihinden itibaren Türkiye ile Ermenistan arasında dostluğun ve barışın tesis edilmesine karşı çıkmıştır. Ermenistan'da yapılan bir araştırmaya göre; halkın %80'i Ermenilerin, Türklerle hiçbir şekilde diplomatik ilişkiye girmesini ve bu ilişkilerin kuvvet kazanmasını istememiştir. Bu sebepten dolayı; Türkiye'nin AB üyesi olabilmesi için sözde soykırımı kesinlikle kabul etmesi gerektiğini şart olarak öne sürmüştür.

Ermeni Diasporası, Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden sürdürdüğü yoğun diplomatik çalışmaları sonucunda; Fransa'ya, Yunanistan'a, Belçika'ya, İtalya'ya, Hollanda'ya, İsveç'e, Kanada'ya, Uruguay'a, Rusya'ya, Slovakya'ya, İsviçre'ye, Lübnan'a, Türklerin, Ermenilere 1915 yılında soykırım uyguladığını kabul ettirmiştir.

Şu bir gerçek ki; Osmanlı döneminde can ve mal emniyeti içerisinde yaşamış Ermenilere, ne Osmanlı Sultanları ve ne de İttihat ve Terakki Cemiyeti kesinlikle soykırım uygulamamıştır. Türklerde öyle bir zihniyet olsaydı; bugün yeryüzünde Ermeniler başta olmak üzere; şimdi bağımsız birer devlet olarak varlığını sürdüren pek çok irili ufaklı devletler olmayacaktı. Bugün bu devletler var iseler; varlık sebepleri yine Osmanlı Devleti'dir.

Şimdi; soykırımı uğramış, mazlum millet rolü oynayarak kendilerini ortaya atan vahşetin adresi Ermenilerin, diplomatik alandaki katliamlarına göz atalım.

7 Ocak 1973 tarihinde Los Angeles Başkonsolosumuz Mehmet Baydar ve Konsolos Bahadır Demir, Amerikan uyruklu Gorgen Yanikyan tarafından öldürülmüştür.

22 Ekin 1975 tarihinde Türkiye'nin Viyana Büyükelçisi Daniş Tunagil öldürüldü.

24 Ekim 1975 tarihinde Türkiye'nin Paris Büyükelçisi İsmail Erez, şoförüyle birlikte katledildi.

16 Şubat 1976 tarihinde Türkiye'nin Beyrut Büyükelçiliği Başkâtibi Oktar Cirit öldürüldü.

9 Haziran 1977 tarihinde Türkiye'nin Vatikan Büyükelçisi Taha Carın öldürüldü.

2 Haziran 1978 tarihinde Türkiye'nin Madrid Büyük-elçisi Zeki Kuneralp katledildi.

12 Ekim 1979 tarihinde Türkiye'nin Lahey Büyükelçisi Özdemir Benler'in oğlu Ahmet Benler öldürüldü.

22 Aralık 1979 tarihinde Paris Turizm Müşaviri Yılmaz Çolpan öldürüldü.

31 Temmuz 1980 tarihinde Atina İdari Ateşimiz Galip Özmen ve kızı Asala'nın kurşunlarına hedef olurken; oğlu ve eşi bu saldırıda yaralandı.

17 Aralık 1980 tarihinde, Avustralya Başkonsolosumuz Şarık Arıyak ve koruması öldürüldü.

17 Nisan 1980 tarihinde Vatikan Büyükelçimiz Vecdi Türel.

26 Eylül 1980 tarihinde Paris Basın Danışmanı Selçuk Bakkalbaşlı silahlı saldırıda yaralandı.

4 Mart 1981 tarihinde Paris Çalışma Ataşemiz Reşat Moralı öldürüldü.

9 Haziran 1981 tarihinde Cenevre Başkonsolosluğunun sekreteri Mehmet Savaş, bir Lübnanlı'nın açtığı ateş sonucunda hayatını kaybetti.

24 Eylül 1981 tarihinde Paris Başkonsolosluğu ile Kül tür Ataşeliğinde bulunan 56 Türk rehin alınırken, korumamız öldürülmüş, Kaya İnal ise yaralanmıştır.

2 Nisan 1981 tarihinde Kopenhag Çalışma Ataşemiz Cavit Demir, açılan ateş sonucu yaralanmıştır.

25 Ekin 1981 tarihinde Roma Büyükelçiliği kâatibi Gökberk Ergenekon, Ermenilerin silahlı saldırısı sonucu hafif yaralandı.

28 Ocak 1982 tarihinde Los Angeles Başkonsolosu Kemal Arıkan öldürüldü.

28 Mayıs 1982 tarihinde Boston Fahri Başkonsolosumuz Orhan Gündüz öldürüldü.

7 Haziran 1982 tarihinde Lizbon Büyükelçiliği İdari Ataşesi Erkut Akbay ve eşi öldürüldü.

27 Ağustos 1982 tarihinde Ottawa Askeri Ataşemiz Atilla Altıkat öldürüldü.

9 Eylül 1982 tarihinde Burgaz Başkonsolosluğu İdari Ataşesi Bora Süelkan, bir suikast sonucu öldürüldü.

8 Nisan 1982 tarihinde Ottawa Büyükelçiliği Ticaret müşaviri Gani Güngör silahlı saldırı sonucu yaralandı.

7 Ağustos 1982 tarihinde İki ASALA militanının Ankara Esenboğa Havalimanına düzenlediği silahlı baskında 8 kişi hayatını kaybetti, 72 kişi de yaralandı.

9 Mart 1983 tarihinde Belgrat Büyükelçisi Galip Bal-kar, iki ASALA militanın silahlı saldırısı sonucu öldürüldü

14 Temmuz 1983 tarihinde Bürüksel Büyükelçiliği İdari Ataşemiz Dursun Aksoy, silahlı saldırı sonucu öldürüldü.

27 Temmuz 1983 tarihinde Lizbon Büyükelçiliği basıldı; büyükelçilik müsteşarımızın eşi Cahide Mihçioğlu bu saldırıda hayatını kaybetti.

16 Haziran 1983 tarihinde Kapalıçarşı'da sivil halk üzerine ateş açıldı; iki kişi öldü, 21 kişi de yaralandı. Saldırgan olay yerinde öldürüldü.

15 Temmuz 1983 tarihinde THY'nin Paris Orly havalimanındaki bürosunda bomba patlatıldı. Olayda 2 Türk, 4 Fransız, 1 Amerikalı, 1 İsveçli olmak üzere 8 kişi katledildi. 28 Türkün ve 63 kişinin de yaralandığı bu olay; "Orly Katliamı" olarak tarihteki yerini aldı.

28 Nisan 1984 tarihinde işadamı Işık Yönder, bir Asala militanı tarafından katledildi.

20 Haziran 1984 tarihinde Viyana Çalışma Ataşemiz Erdoğan Özen, otomobilinde patlatılan bir bomba sonucu katledildi.

28 Mart 1984 tarihinde Tahran Büyükelçiliği Başkâtibi Hasan Servet ve yardımcısı İsmail Pamukçu uğradıkları silahlı saldırı sonucu yaralandılar.

19 Kasım 1984 tarihinde BM temsilcimiz Enver Ergun aracında patlatılan bir bomba sonucu katledildi.

4T; Tanıtım, tanınma, toprak ve tazminat! Yukarıda da gördüğümüz üzere Ermeni Diasporası 4T programında belirli bir mesafe almıştır. Alınan bu mesafe sonucunda sıra Türkiye'den "toprak"

almaya ve sonrasında da Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nden "tazminat" talep etmeye yelteneceklerdir. İşte bu gelişmelerin hangi noktaya ulaştığını ve Türkiye'yi hangi tehlikelerin beklediğini gösteren bazı satırlar:

2015 yılında Türkiye'ye hayatı dar edecekler! Bu sözler; Ermeni iddialarını reddettiği için "Türk Ajanı" olmakla suçlanan Amerikalı tarihçi Guenter Lewy'ye aittir. Lewy, "Ermeni söylemlerine karşı mücadelede büyük ilerleme sağlandı ancak 2015 yılında olabileceklere dair çok endişeliyim" diyerek Türkiye'yi bu tehlikeye karşı uyarmıştır.

ABD'li tarihçi Lewy, 1915 yılı olaylarına yönelik Ermeni iddialarına karşı verilen mücadelenin kaybedilmediğini; ancak yaklaşmakta olan 2015 yılına uzanan süreçte birçok zorluğun bulunduğunu ve mevcut durum güçlü biçimde değişmediği müddetçe o yıl olabileceklere dair endişeler taşıdığını ifade ederek; "mücadelede büyük ilerlemeler sağlandı, ancak hâlâ yapılması gereken çok iş var" demiştir. Lewy, kendisini 1915 olaylarından dolayı "Türk Ajanı" olmak ve Türk Hükümeti'nden para almakla suçlayan Socut-hern Poverty Law Center (SPLC) adlı Amerikan kuruluşuna açtığı dava sonucunda uzlaşma yoluna gidilerek kuruluşun özür dilemesiyle ilgili Amerikan-Türk koalisyonu'nun Washington'daki ofisinde basın toplantısı düzenlendi.

Ermeni çevreleri ve bazı destekçilerinin "The Armenian Massacres in Otoman Turkey: A Disputed Genocide (Osmanlı Türkiye'sinde Ermeni Katliamları: Tartışmalı Bir Soykırım) adlı kitabının 2005 yılında yayımlanmasının ardından kendisine "soykırım inkârcısı" gibi isimler takıldığını söyleyen Lewy, bunlara önceden aldırış etmemesine rağmen SPLC'nin "Türk Ajanı" suçlaması üzerine artık çizginin aşıldığını hissederek dava açtığını söyledi.

Lewy, "hukukun üstünlüğü ve hoşgörüsüzlükle mücadele gibi konulardaki katkılarından dolayı SPLC'yi dava etmekten mutlu olmadığını, ancak itibarını korumak için başka çaresinin kalmadığını" dile getirdi.

Bu tür suçlamaların, 1915 olayları konusunda ABD ve diğer bazı ülkelerdeki "gözdağı ikliminin" parçası olduğunu ve konuyu en ufak şekilde sorgulayanların bile "soykırım inkârcısı" gibi suçlamalara maruz kaldığını anlatan Lewy, "Yabancı bir ülkenin ajanı suçlamasıyla karşılaşmadan, belli sağduyu içinde fikirleri ifade edebilmek mümkün olmalı" dedi.

Dava sonucunun, kendisini 2 yıldır üzerinde hissettiği suçlamaların gölgesinden kurtardığını belirten Lewy, "SPLC'nin özür açıklamasının ardından, Amerikan medyasında kendisi hakkında belki 'Türk ajanı' denmeyebileceği, ancak 'soykırım inkârcısı' nitelemesinin devam edeceği" öngörüsünde bulundu.

Lewy, "Bugüne kadar ABD medyasındaki hâkim görüş, akademik çevrelerin çoğunluğunun Ermenilerin iddialarını kabul ettiği yönünde. Ben, bunun yanlış olduğunu düşünüyorum" diye konuştu.

Bu nedenle Türkiye ve Ortadoğu üzerine çalışan tarihçilerin katılımıyla 1915 olaylarına dair görüşlerini dile getirebilecekleri bir anketin düzenlenmesi önerisinde bulunduğunu ifade eden Lewy, "böyle bir anket yapıldığı takdirde, tarihçilerin büyük çoğunluğunun, 1915 olaylarını tanımlamada 'soykırım' etiketi kullanılmasının sorgulamasını beklediğini, gerekli imkânların yaratılmasıyla bu anketin hayata geçirilmesini umduğunu, bunun çok önemli olduğunu" kaydetti.

Lewy, Andrew Mango, Bernard Lewis gibi tanınmış tarihçilerin yanı sıra diğer birçok tarihçinin de "soykırım" nitelemesini sorguladığına dikkati çekti.

Lewy, "Ermenilerin bu söylemlerine karşı verilen mücadelenin kaybedilip kaybedilmediğinin sorulması üzerine, şunları belirtti:

"Tabii ki kaybedilmedi, ancak yaklaşmakta olan 2015 yılına (1915 olaylarının 100'üncü yıl dönümü) uzanan süreçte zorluklar bulunuyor ve o yılda olabilecek gelişmelere dair endişelerim var. (Ermenilerin söylemlerine karşı mücadelede) Büyük ilerleme sağlandı, ancak hâlâ yapılması gereken çok iş var."

"Bu konuda sağlanacak başarı, Türkiye ile de bağlantılı. 301. madde yürürlükte kaldığı sürece işlerin her yerde çok zorlaşacağını düşünüyorum. Çünkü size diyecekler ki; 'siz özgür araştırmadan korkuyorsunuz' ve bunda haklı olacaklar. 301. madde iki kez yenilenmeden geçti, bunu anlayabiliyorum ama hâlâ yerinde kalmaya ve kullanılmaya devam ediyor. Bu, Türkiye'nin davasına yardım eden bir şey değil" Lewy, bir soru üzerine de; " 1915 olaylarıyla ilgili sorunun uluslararası mahkemede çözümünün kolay olmadığını ifade edip; kendisinin 1915 olaylarını nasıl nitelediğine dair bir başka soru üzerine; " Olayları 'soykırım' olarak nitelemenin yanlış ve uygunsuz olduğunu söylesem de bir niteleme yapmanın kolay olmayacağını düşünüyorum. Ben nelerin yaşandığını tarif etmeyi ve bu konuyu herkesin kendi ahlaki ve hukuki çıkarımlarına bırakmayı tercih ediyorum. Bence gerçek sorun; 1915'te neler olduğuna dair dengeli ve doğru görüşü ortaya koymak; bu, şu ana kadar başarılamadı" diye cevap verdi.

Davada Lewy'yi temsil eden Türk-Amerikan Hukuki Savunma Fonu'na (TALDF) bağlı avukatlardan ABD'nin eski başkanlarından Ronald Reagan'ın hukuk danışmanlığını yapan Bruce Fein de Ermenilerin iddialarına karşı çıkan herkesin Türk Hükümeti'nden para aldığı şeklindeki düşüncenin Ermeni çevrelerin bir iddiası olduğunu söyledi.

Bu açıdan SPLC'nin, Lewy'ye yönelttiği bu tür bir suçlamayı geri alması ve özür dilemesinin önemli olduğunu vurgulayan Fein, 1915 olaylarında iki tarafta da trajediler yaşandığını, ancak bu konudaki tarihi kayıtların, Osmanlı yönetiminin kasıtlı olarak tüm Ermeni nüfusunu hedef alma niyeti içinde olduğuna dair bir sonuç ortaya koymadığını belirtti.

Fein, davada uzlaşıya varılarak, SPLC'nin özür açıklaması yayımlamasından genel anlamda mutlu olduklarını dile getirirken, bunun bir taraf için galibiyet ya da yenilgi anlamına gelmediğini, olayların nasıl nitelendirileceğinin gözdağıyla ya da siyasi nüfuzla değil, tarihi gerçeklerle belirlenmesi gerektiği fikri ve özgür araştırmalar açısından bir zafer niteliği taşıdığını dile getirdi.

Bu tür gözdağı politikalarının amacının, genç akademisyenleri bu alanda araştırma yapmaktan uzak tutmak olduğunu kaydeden Fein, "Ermeniler, yeniden inceleme istemiyor, çünkü siyasi atmosferde kendilerinin zaten galip geldiğini düşünüyorlar, bu çok zarar verici" ifadesini kullandı.

TALDF'e bağlı avukatlardan David Saltzman da bir soru üzerine, ABD Başkanı Barack Obama'nın "soykırım" ifadesini kullanması ve Dışişleri Bakanlığı ile Amerikan Büyükelçiliklerine bu yönde talimatlar vermesi halinde, bunun Kongre'deki tasarıya göre çok daha büyük bir değişim yaratacağını belirtti.

Türk Amerikan Dernekleri Asamblesi (ATAA) Başkanı Günay Evinç de Obama'nın "soykırım" demesinin, California gibi eyaletlerde, "soykırım" tanımını temel alan yasaların kabul edilip hayata geçirilmesine neden olabileceğini, bu açıdan böyle bir durumu çok tehlikeli bulduğunu ifade etti.

Ermeniler, ülkemiz üzerinde böyle korkunç planlar geliştirirken; Gazeteci Hırant Dink'in öldürülmesi üzerine ülkemizin aydınları, yazarları ve birtakım sanatçıları sokaklara dökülerek "Hepimiz Ermeniyiz" diye bağırışlardır. Bizlerde; ülkemizin vatandaşları olarak yaşayan diğer milletler üzerinde herhangi bir baskının olmasından yana değiliz ve pek tabi katledilmelerini de istemiyoruz. Ancak; bir Ermeni gazetecinin öldürülmesi üzerine Türkiye'yi ayağa kaldırmak, sokaklara dökülerek Ermeni olduklarını haykırmak bana göre bu doğru bir davranış değildir. Neden? Ölümle sonuçlanan bu hadiseyi kınayabilirsin! Tepkini ortaya koyabilirsin! Suçluların kanun önünde hesap vermesi için kaleminle, tiyatronla, sanatçı ve aydın kimliğiyle çaba sarf edebilirsin; ama Türk insanına reva görülen onca katliamları da göz ardı etmemelisin. Bir Ermeni vatandaş için Ermeni olmayı göze alabiliyorsan, katledilen binlerce Masum Türk insanı için de (sokaklara çıkmasan da) onların anısına birkaç dakikalık saygı duruşunda bulunabilirdin. Hep bir ağızdan ölenlerin anısına "Hepimiz Türk'üz" diyebilirdiniz.

Ermeniler; Soykırım Anıt'ı dikip, soykırım yılı ilan ediyorlar. Ya bizim aydınlarımız?..

Halit Durucan

iletisim@politikadergisi.com [2]

Yorumlar

- [Tarih](#) [3]

Kaynak URL (16/04/2024 - 22:23 tarihinde yazdırıldı):

<http://politikadergisi.com/okur-makale/4tnin-ayak-sesleri>

Bağlantılar:

[1] <http://politikadergisi.com/pd-uye/mechulyolcu>

[2] <mailto:iletisim@politikadergisi.com>

[3] <http://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/tarih>